EMEKÇİ'den MEKTUP

ÖZEL SAYI

FİYATI: 50 KURUŞ

SOSYALİZM YOLUNDA TAM BAĞIMSIZ VE DEMOKRATİK TÜRKİYE İÇİN

15-16 HAZİRAN:

Türkiye Işçi Sınıfının Büyük Direnişi

15, 16 Haziran 1970 Büyük İşçi Direnişini anıyoruz. Bu direniş Türkiye işçilerinin mücadele tarihinde bir dönüm noktasıdır. En ters koşullarda işçi sınıfı tarih sahnesinde ağırlığını koymuş ve bu ülkenin toplumsal gelişmesinde tayin edici rolün kendine düştüğünü düşmana kanıtlamıştır.

*

Neydi bu ters koşullar?

İşçi sınıfı hareketine yön veren, bu sınıfın öncü birliği niteliğinde bir siyasî partinin, tüm etkinliğiyle politika alanında yerini henüz alamamış olması.

Sendikal hareketin bölünmüşlüğü. Amerikancı sarı sendikacılığın baş temsilcisi Türk-İş'in örgütlü işçilerin çoğunluğunu halâ çatısı altında tutabilmesi. Buna karşılık işçilerin iktisadi mücadelesi alanında, daha dürüst bir sendikacılığın temsilcisi durumunda olan DİSK'in görevi zayıflığı ve tutarlı bir proleter devrimci siyasal çizgiyi izlememesi.

Türkiye'de, burjuva anlamda dahi, bir siyasî demokrasinin olmayışı; parlementer mücadelenin, hepsi de sömürücü sınıf ve zümrelerin çeşitli kesimlerini temsil eden tutucu siyasî partilerin kapalı av alanı haline getirilmiş olması.

*

Böyle ters koşullarda İstanbulda, Kocaelinde ve öteki illerde işçiler, patron iktidarının sendikalaşma hakkını fiilen yok etme ve sendikacılığın Türk - İş'in tekeline verme amacını güden bir yasaya karşı çıktılar. Direnişleriyle bu faşist yasanın çıkmasını önlediler. Bu bakımdan, onbinlerce işçinin direnişi başarılı olmuştur.

Bu olgu, en elverişsiz koşullarda bile işçi sınıfının yığınsal gücünün egemen çevreleri geriletebileceğini gösterir. Direnen işçiler sadece, DİSK'e bağlı olanlar değildi, Türk - İş'e bağlı işçiler de DİSK'li kardeşleri ile omuz omuza durdular o 15-16 Haziran günleri.

Bu bakımdan 15-16 Haziran işçi sınıfının birliği ve dayanışması doğrultusunda ileri bir adımı temsil eder.

15-16 Haziran'da işçiler yalnız değildi. Türkiye'nin tüm demokratik güçleri onların arkasındaydı. O dönemin en bilinçli ve aktif devrimci gençlik örgütü olan Dev-Genç, kadrolarıyla direnen işçiler safında yerini aldı. Ve gücü yettiği kadar bu direnişe siyasi içerik

Devamı arkada

Türkiye İşçi Sınıfının Büyük Direnişi

Baştarafı ön sayfada

katmaya çalıştı. Öyle ki direnişin ilk anlarında sadece iktisadi istem sloganlarıyla yürüyen işçiler bir noktada «Bağımsız Türkiye sloganını benimsediler, ve bu slogan onbinlerce işçi gırtlağından göklere yükseldi. Bu bakımdan 15-16 Haziran, İşçi-Devrimci aydın dayanışması doğrultusunda da bir ileri adımı temsil eder.

Bu Büyük İşçi Direnişi birçokları için beklenmedik, umulmadık bir olaydı. Direniş, sanki, bulutsuz gökte çakan ve tüm Türranışlarıyla işçi sınıfından nasıl

*

kiye'yi aydınlatan bir şimşek, onu izleyen toplumu temellerine kadar sarsan bir gök gürültüsüydü. Ama gerçekte gök ne bulutsuzdu, ne de büyük direniş beklenmedik bir şey. Devrime gebe Türkiye toplumunda o devrimin önder gücü olan işçi sınıfı bir vesileden yararlanmış ve kükreyişiyle bu niteliğini dosta düşmana ilan etmişti. Bu direniş aynı zamanda proleter devrimci teorinin bir kez daha doğrulanmasıydı. Yakın tarihimizde bu büyük işçi direnişi ile kıyaslanabilecek başka bir kitle olayı gösterilemez.

Egemen işbirlikçi çevreler 16 Haziran'a Sıkıyönetimin faşist baskılarıyla karşılık verdiler. Bunu kısa bir süre sonra 12 Mart 1971 izledi. Açık faşizme geçişin başlıca nedeni Büyük İşçi Direnişidir, öğrenci hareketleri değil. İşbirlikçi egemen çevreler bu davkorktuklarını kanıtlamışlardır.

Ama tüm faşist uygulamalar, idamlar, işkenceler, zindanlar, başta işçi sınıfı, Türkiye'nin demokratik güçlerini yıldırmadı. Tersine onların mücadele azimini biledi.

1 Mayıs 1976 günü Taksim meydanında toplanarak faşizmi lanetleyen, sosyalizm yolunda, tam bağımsız gerçekten demokratik bir Türkiye'yi gerçekleştirme mücadelesine hazır olduklarını ilân eden yüzbinler bunun kanıtıdır.

GAZİANTEP OLAYI ÜZERİNE

TEP BASIN BİLDİRİSİ

TEP Genel Başkanı Mihri Belli Gaziantep baskını ile ilgili olarak aşağıdaki demeci vermiştir:

«Gaziantep baskınının zamanlaması Adliye Bakanının yeni DGM yasası tasarısını hükümete verdiği bir ana rastlamaktadır. Bu nokta üzerinde durulmalıdır.

Gaziantep'te zabıta kuvvetleri tarafından kuşatılan gençlere «kanun namına teslim olunuz» denmiştir. Onlar da teslim olmamış, silahla direnmişlerdir. Olay budur. Faşist cephenin, bir zabıta vakasını siyasî amaçlarla abarttığı açıktır.

«Kanun namına teslim ol» demek, teslim olursan hakkında yürürlükteki yasalar uygulanacaktır demektir. Ve bu yasalar işkenceyi yasaklar, zulmü yasaklar, tabii hakim ilkesini esas sayar. Oysa teslim oldukları taktirde bu gençleri bekleyen nedir? İşkence, örneğin Mamak ve Adana cezaevlerinde olduğu gibi insanlık dışı koşullarda mahpusluk, MC'nin emriyle hareket eden ve yasal olmadığı sabit olan DGM gibi bir özel mahkemede yargılanma formalitesinden geçmek ve MC'nin uygun göreceği biçimde cezalandırılmak.

Bu koşullarda «kanun namına» sözü hiçbir gerçeğe dayanmayan havada bir sözdür. Egemen çevrelerin baskı kuvvetlerinin desteği, hiç değilse hoş görüsü altında siyasî cinayetlerin hergün işlendiği bir ortamda, siyasî cinayet faillerinin serbestçe dolaşmasına göz yumulduğu onların yerine suçsuzların tutuklandığı bir ortamda ve bütün bu karanlık işlerin elebaşılarının kabinede ve devletin bazı kilit noktalarında oturabildikleri bir ortamda, kimse kanun egemenliğinden söz edemez.»

15 - 16 HAZİRAN VE BUGÜN

15-16 Haziran 1976 büyük işçi direnişinin altıncı yıl dönümü geldi. İşçi sınıfımız, tüm emekçi Türkiye halkı daha bir bilinçlenmiş olarak vardı, şanlı direnişin altıncı yıldönümüne. Ve bu büyük eylemi kutlarken, onun anısından daha bir güç alarak sürdürecekler, Bağımsızlık ve Demokrasi mücadelesini.

Aynı günü kin ve nefretle anımsayıp yüreklerinde büyük bir korkunun izlerini taşıyarak geçirecek olanlar da var. Onlar Emperyalizmin, özellikle Amerikan emperyalizminin işbirlikçileri patronlar, toprak ağaları ve onların temsilcisi politikacılardır.

Onlar o gün, şaşırdılar! korktular! paniğe kapıldılar!..

Çünkü işçi sınıfının birlikte mücadelesinin kudretini ve imkânını gördüler. Yürekleri titredi. Ve 15-16 Haziran'ın her yıl dönümünde sömürü düzeninin bir gün nasıl tuzbuz edileceğini içlerinde duyarak ürperiyorlar.

15-16 Haziran'ın her yıl dönümüne işçi sınıfımızın tüm emekçi halkımızın yükselen bir bilinçle ulaşmasına bakarak korkuları büyüyor. Kuduruyorlar, azgınlaşıyorlar!

Baskı ve zulüm halkın bilinçlenmesini ve mücadelesini engelleyemez! 12 Mart Faşizminin baskı ve zulümünü yaşayan işçi sınıfımızın tüm emekçi halkın bu günkü bilinç düzeyi bunu kanıtlar. 1 Mayıs 1976 gösterileri, bunu, anlamak istemiyenlere bile pek güzel anlattı.

15-16 Haziran şanlı direnişi, Amerikan emperyalizmi ve işbirlikçilerinin temsilcisi AP iktidarının, işçi sınıfının ilerici-devrimci sendikalarda örgütlenme özgürlüğünü yok etmeye yeltenmesi üzerine patlamıştı.

Şimdi yine, gayri-milli faşist cephe iktidarının başında Demirel ve AP'si var. Ve işbirlikçi patronlar, yine, işçi sınıfımızın sendikâl özgürlüğünü gaspetme tasarıları içindeler. Demirel ve faşist cephe iktidarına açıkça bunu emrediyorlar.

Azgın bir sömürgenlikle, işçi sınıfımızın sosyal haklarını artık vermiyeceklerini açıkca ilân ediyorlar.

Hayatı, zaten, yaşanılmaz hale getiren pahalılık dolu dizgin giderken, işçilerin zam taleplerine kulak asmıyacaklarını, vermiyeceklerini söylüyorlar.

Ücretleri dondurma girişiminde bulunmak, işyeri değil de, işkolu seviyesinde toplu sözleşme tasarlamak ancak bu anlama gelir.

Onlar 12 Mart benzeri bir açık faşizme güveniyorlar. Hatta daha kanlısını tasarlıyorlar. Tüm faşist güçler harıl harıl bunun için çalışıyor. Gayri-milli faşist cephe iktidarı, başa geldiği günden beri, ikişey yaptı: Birincisi, hayat pahalılığını ve enflasyonu şiddetlendirmek. Bu yoldan emperyalist tekellerin ve onların işbirlikçisi patronların kasalarını doldurmak. İkincisi, açık faşizme geçişin koşullarını yaratmak. Evet her iki alanda da başarılı oldular; epey, mesafe aldılar. Ancak bu başarıları onlara pahalıya mal olacaktır. Bundan kimsenin kuşkusu olmasın!

İşçi sınıfımız, ekonomik mücadelenin yanında ve üstünde, siyasi mücadelesini aktif olarak sürdürecek olguluğa hızla erişiyor. Ekonomik alanda kazanılmış bazı haklarının gaspedilmesini sineye çekmek şöyle dursun, işçi sınıfımızın, bu alanda zaptedecek daha nice mevzileri var. REFERANDUM HAKKI gibi, DAYANIŞMA GREVİ HAKKI gibi, GENEL GREV HAKKI gibi...

Faşist saldırganların büsbütün azgınlaştığı şu anda dayanışma grevi hakkı birinci derecede önem taşımaktadır. TÜRKİYE TOPLUMUNDAKİ TÜM ULUSAL VE DEMOKRATİK SINIF VE TABAKALARIN ÖNDER GÜCÜ OLAN İŞÇİ SINIFI yalnızca kendi sorunları uğruna mücadeleyle yetinemez. Bu DEVRİMCİ ÖNDER SINIF, kime karşı olursa olsun işbirlikçilerin her türlü baskı ve sömürüsüne, faşist cephenin her saldırısına karşı çıkmakla ve bu karşı çıkışını devrimci dayanışma direnişleriyle kanıtlamakla yükümlüdür. Türkiye işçi sınıfı bu yükümlülüğünün bilincinde olduğunu göstermekten geri kalmayacaktır.

İşçi sınıfının ve tüm emekçi Türkiye halkının sabrı artık taşıyor. 15-16 Haziran geleneği toplumun tüm katlarına yayılıyor.

Faşizm işçi sınıfı önderliğinde tüm emekçi halkın bilinçli eylemlerine boyun eğecektir. Bağımsızlık ve Demokrasi mücadelesi durdurulamıyacaktır. İşçi sınıfımızın 15-16 Haziran şehitleri önünde verilmiş sözü var. Onların anıları hepimize örnek olsun.

— Yaşasın 15-16 Haziranlar!

— Yaşasın işçi sınıfımızın, tüm emekçi halkımızın Bağımsızlık ve Demokrasi mücadelesi!

— Kahrolsun Amerikan emperyalizmi ve işbirlikçileri!

Sahibi : M. Lütfi Kıyıcı/Yazı İşleri Müdürü Süleyman Aslan/Yönetim ve Haberleşme Adresi : Ticarethane Sokak No : 12/7-A Sultanahmet/İST. Baskı : Divan Matbaası. Baskı Tarihi 15-6-1976